

Anna Todd

After

#4 Voor altijd

ISBN 978-90-225-7383-9

ISBN 978-94-023-0381-0 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *After Ever Happy*

Vertaling: Jeannet Dekker en Maren Mostert

Ontwerp oorspronkelijk omslag: Editorial Grupo Planet

Nederlandse adaptatie: Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 by Anna Todd

All rights reserved.

This edition published by arrangement with the original publisher, Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Hardin

Ik heb me in mijn leven zo vaak ongewenst gevoeld, alsof ik er helemaal niet bij hoorde. Mijn moeder deed haar best, echt waar, maar het was gewoon niet genoeg. Ze werkte veel te veel en sliep overdag omdat ze de hele nacht in touw was. Trish deed haar best, maar een jongen, en zeker een jongen die de weg kwijt is, heeft een vader nodig.

Ik wist dat Ken Scott een man met problemen was, een grove, omhooggevallen vent die nooit tevreden over me was en al helemaal niet onder de indruk van wat ik deed. Als die kleine Hardin van toen, die zo ontzettend zijn best deed om indruk te maken op die lange vent die met zijn geschreeuw en gestommel het veel te krappe huisje vulde, zou kunnen horen dat die man niet zijn vader was, zou hij een gat in de lucht springen. Hij zou met een zucht zijn boek van tafel pakken en aan zijn moeder vragen of Christian, die aardige man die hem aan het lachen maakte met citaten uit oude boeken, weer eens langskwam.

Maar de volwassen Hardin Scott, die worstelt met woede en verslaving omdat dat het enige is wat dat armzalige excuus van een vader op hem heeft overgedragen, is verdomme witheet van woede. Ik voel me verraden, ik ben ontzettend in de war en ik ben godvergeten kwaad. Dit slaat nergens op. Dat uitgekauwde cliché uit slechte sitcoms – dat iemand opeens ontdekt dat zijn vader zijn vader niet is – kan niet mijn leven zijn. Maar dan komen de herinneringen boven die ik diep had weggestopt.

Mijn moeder die op een ochtend, nadat een opstel van mij in de plaatselijke krant is geplaatst, aan de telefoon zit. 'Ik dacht dat je wel wilde weten dat Hardin een genie is. Net als zijn vader,' prees ze me op zachte toon.

Ik keek om me heen, naar de kleine woonkamer. De man met het donkere haar, die met een fles bruine drank aan zijn voeten laveloos in zijn stoel lag, was geen genie. Hij is een slappe lul, dacht ik toen hij zich in zijn stoel bewoog en mijn moeder snel ophing. En zo waren er nog tientallen keren, te veel om op te noemen, dat ik te stom en te jong was om te begrijpen waarom Ken Scott zo afstandelijk tegen me deed, waarom hij me nooit omhelsde zoals de vaders van vriendjes met hun zonen deden. Hij speelde nooit een potje voetbal met me en leerde me helemaal niets, behalve hoe je moet zuipen.

Was dat allemaal voor niets? Is Christian Vance echt mijn vader?

Het café draait om me heen. Ik staar hem aan, die man die me blijkbaar heeft verwekt, en ik zie iets bekends in zijn groene ogen, in zijn kaaklijn. Met trillende handen strijkt hij zijn haar van zijn voorhoofd, en ik verstijf omdat ik beseft dat ik precies hetzelfde doe.

1

Tessa

‘Dat kan niet.’

Ik sta op, maar ga snel weer zitten omdat ik het gras onder mijn voeten voel deinen. Het park stroomt langzaam vol. Gezinnen met kleine kinderen die ondanks het koude weer ballonnen en cadeautjes in hun handen houden.

‘Het is waar. Hardin is Christians zoon,’ zegt Kimberly met een geconcentreerde, heldere blik in haar blauwe ogen.

‘Maar Ken... Hardin lijkt zo veel op hem.’ Ik weet nog dat ik Ken voor het eerst zag, in die zaak waar ze yoghurtjes verkochten. Ik wist meteen dat hij Hardins vader was, dat zag ik aan zijn donkere haar en aan zijn lengte.

‘Vind je? Ik zie het niet, behalve misschien de kleur van hun haar. Hardin heeft net zulke ogen als Christian, en de vorm van hun gezicht is hetzelfde.’

Is dat zo? Ik moet mijn best doen om alle drie hun gezichten voor me te zien. Christian heeft net zulke kuiltjes in zijn wangen als Hardin, en net zulke ogen... maar het slaat gewoon nergens op. Ken Scott is Hardins vader. Dat kan niet anders. Christian lijkt zo jong in vergelijking met Ken. Ik weet dat ze even oud zijn, maar Kens alcoholverslaving heeft zijn sporen nagelaten. Hij is nog steeds een knappe man, maar de drank heeft hem ouder gemaakt.

‘Dit is...’ Ik zoek naar woorden en naar lucht.

Kimberly kijkt me verontschuldigend aan. ‘Ik weet het. Ik wilde het je zo graag vertellen. Ik vond het vreselijk dat ik dit geheim moest houden, maar die keuze was niet aan mij.’ Ze legt haar hand op die van mij en geeft er even een kneepje in. ‘Christian verzekerde me dat hij het

aan Hardin zou vertellen zodra Trish hem toestemming zou geven.'

'Ik heb gewoon...' Ik haal diep adem. 'Is Christian dat nu aan het doen? Is hij het nu aan Hardin aan het vertellen?' Ik sta weer op en Kimberly trekt haar hand terug. 'Ik moet naar hem toe. Hij zal...' Ik kan me niet eens voorstellen hoe Hardin op dit nieuws zal reageren, zeker niet nadat hij Trish en Christian gisteravond samen heeft betrapt. Dit zal te veel voor hem zijn.

'Ja.' Kim slaakt een zucht. 'Trish wilde het liever niet, maar Christian wist haar over te halen.'

Ik pak mijn mobieltje, niet in staat om te geloven dat Trish dit voor Hardin geheim heeft gehouden. Ik had haar hoger ingeschat, zeker als moeder, en nu heb ik het gevoel dat ik haar helemaal niet ken.

Het toestel aan mijn oor gaat al over wanneer Kimberly zegt: 'Ik heb tegen Christian gezegd dat hij het beter aan Hardin kon vertellen met jou erbij, maar volgens Trish kon hij dat beter onder vier ogen doen...' Ze perst haar lippen opeen en kijkt naar het park om haar heen en dan naar de hemel.

Ik hoor de doffe tonen van Hardins voicemail. Met Kimberly zwijgend naast me kies ik nogmaals het nummer, maar ik krijg opnieuw de voicemail. Ik berg mijn telefoon weer op en wrijf in mijn handen. 'Kun je me naar hem toe brengen, Kimberly? Alsjeblieft?'

'Ja, natuurlijk.' Ze staat meteen op en roept Smith.

Ik zie het kind naar ons toe lopen op een manier die me nog het meest aan een komische tekenfilm doet denken en beseft dan dat Smith, de zoon van Christian, Hardins broertje is. Hardin heeft een broertje. Dan denk ik aan Landon... Wat betekent dit voor Landon en Hardin? Wil Hardin straks nog wel iets met hem te maken hebben, nu er helemaal niets meer is wat hen bindt? En Karen? Hoe moet het nu met die lieve Karen en al haar taarten en koekjes? En met Ken, de man die zo zijn best doet om de vreselijke jeugd goed te maken van een jongen die niet eens zijn zoon is? Weet Ken het eigenlijk wel? Mijn hoofd tolt. Ik moet Hardin spreken. Hij moet weten dat ik er voor hem ben en dat we hier samen uit zullen komen. Ik kan me niet goed voorstellen hoe hij zich nu voelt. Hij is vast overweldigd.

'Weet Smith het?' vraag ik.

Na een korte stilte zegt Kimberly: 'We dachten eerst van wel, vanwege de manier waarop hij met Hardin omgaat, maar dat kan gewoon niet.'

Ik heb zo met Kimberly te doen. Ze heeft eerst de ontrouw van haar verloofde moeten verwerken, en nu komt dit er ook nog bij. Smith loopt naar ons toe, blijft vlak voor ons staan en kijkt ons met een ondoorgroendelijke blik aan, alsof hij precies weet waarover we het hebben. Dat kan natuurlijk niet, maar de manier waarop hij voor ons uit naar de auto loopt, zonder een woord te zeggen, roept de nodige vragen bij me op.

Tijdens de rit door Hampstead, op zoek naar Hardin en zijn vader, welt er telkens paniek in me op die daarna weer wegzakt, keer op keer.

2

Hardin

Het geluid van krakend hout schalt door het café.

‘Hardin, hou op!’ hoor ik Vance ergens naast me zeggen.

Nog meer gekraak, gevolgd door het geluid van brekend glas. Dat geluid bevalt me wel, dat versterkt mijn verlangen naar geweld. Ik moet iets kapotmaken, ik moet iets pijn doen, ook al is het een voorwerp.

En dat doe ik dan ook.

Dan klinkt er een kreet die me wakker schudt uit mijn trance. Ik kijk naar mijn handen en zie dat ik de versplinterde poot van een duur stoeltje vasthoud. Ik kijk naar de nietszeggende gezichten van de geschrokken vreemden, zoekend naar dat ene gezicht: dat van Tessa. Maar ze is er niet, en ik ben zo kwaad dat ik niet kan bepalen of dat goed is of juist niet. Ze zou bang zijn, ze zou zich zorgen om me maken, ze zou in paniek raken en mijn naam roepen en zo het geschreeuw en het happen naar adem overstemmen dat mijn oren vult.

Ik laat het stuk hout vallen alsof ik mijn handen heb gebrand. Dan voel ik een stel armen rond mijn schouders.

‘Haal hem hier weg, voordat ze de politie bellen,’ zegt Mike. Zo luid heb ik hem nog nooit horen praten.

‘Laat me los, verdomme!’ Ik schud Vance van me af en kijk hem door een rood waas kwaad aan.

‘Heb je soms zin om de bak in te draaien?’ roept hij, met zijn gezicht vlak voor het mijne.

Ik wil hem tegen de grond duwen, mijn handen rond zijn nek leggen...

Dan beginnen er nog een paar vrouwen te schreeuwen, die daarmee

voorkomen dat ik opnieuw in dat zwarte gat afdaal. Ik kijk om me heen, naar het dure café, en zie de gebroken whiskyglazen op de vloer, de kapotte stoel, de ontzette gezichten van de stamgasten die zo'n chaos niet gewend zijn. Het kan niet lang duren voordat hun schrik omslaat in woede omdat ik hun duurbetaalde rust heb verstoord.

Christian verschijnt opnieuw aan mijn zijde wanneer ik langs het personeel naar buiten storm. 'Ga in mijn auto zitten, dan leg ik je alles uit,' zegt hij geërgerd.

Ik doe wat hij zegt, bang dat de politie inderdaad elk moment kan komen opdagen, maar ik weet niet goed wat ik moet denken of zeggen. Ondanks zijn bekentenis kan ik het nog altijd niet bevatten. Het kan gewoon niet. Het is bespottelijk.

Ik ga op de passagiersstoel zitten, hij achter het stuur. 'Je kunt mijn vader niet zijn. Dat kan gewoon niet. Dat slaat nergens op.' Ik kijk naar de dure huurauto en vraag me af of Tessa nu gestrand is in dat achterlijke park waar ik haar heb afgezet. 'Kimberly heeft ook een auto, hè?'

Vance kijkt me niet-begrijpend aan. 'Ja, natuurlijk.' Het lage gezoem van de motor wordt luider nu hij zich tussen het verkeer voegt. 'Het spijt me dat je er op deze manier achter moest komen. Het leek een tijdlang goed te gaan, maar toen liep alles mis.' Hij slaakt een zucht.

Ik zeg niets omdat ik weet dat ik helemaal over de rooie zal gaan als ik nu mijn mond opendoe. Mijn vingers dringen in mijn benen, maar die lichte pijn weet me te kalmeren.

'Ik ga het je uitleggen, maar je moet er wel voor openstaan, snap je?' Hij werpt me een snelle blik toe.

Ik zie het medeleven in zijn ogen, maar ik hoef geen medeleven. 'Praat godverdomme niet tegen me alsof ik een of ander achterlijk kind ben,' snauw ik.

Vance kijkt naar mij en dan weer naar de straat voor hem. 'Je weet dat je vader, Ken, en ik samen zijn opgegroeid. We zijn al zo lang als ik me kan herinneren met elkaar bevriend.'

'Nee, om eerlijk te zijn wist ik dat niet.' Ik kijk hem kwaad aan en richt mijn aandacht dan weer op het landschap dat langs schiet. 'Ik weet blijkbaar helemaal niks.'

'Nou, het is zo. We waren als broers.'

'Totdat je met zijn vrouw neukte?' onderbreek ik zijn verhaaltje.

'Hoor eens.' Hij gromt bijna. Zijn knokkels worden wit omdat hij zo stevig het stuur vastgrijpt. 'Ik probeer het je uit te leggen, dus laat me

even uitpraten.' Hij haalt diep adem om te kalmeren. 'Om je vraag te beantwoorden: nee, zo ging het niet. Je moeder kwam in Hampstead wonen toen je vader en ik op de middelbare school zaten. Ik had nog nooit zo'n mooi meisje gezien.'

Mijn maag draait zich om nu ik terugdenk aan de mond van Vance op die van haar.

'Maar Ken wist haar meteen te veroveren en kreeg verkering met haar. Ze brachten elk vrij moment samen door, net als Max en Denise. Je zou kunnen zeggen dat we met ons vijven een klikje vormden.' Hij slaakt een zucht, verdiept in die belachelijke herinnering, en vervolgt op afstandelijke toon: 'Ze was grappig en slim en stapelverliefd op je vader... Verdomme, ik ben bang dat ik hem "je vader" zal blijven noemen.' Hij kermt. Zijn vingers tikken op het stuur, als een soort aanmoediging.

'Ken was slim, heel erg slim, en toen hij met een volledige studiebeurs vervroegd op de universiteit werd toegelaten, kreeg hij het erg druk. Hij zat urenlang te studeren en had geen tijd meer voor haar. Al snel bestond ons groepje uit ons vieren, en tussen je moeder en mij... Nou, mijn gevoelens werden alleen maar sterker. Bij haar begon er ook iets te groeien.'

Vance zwijgt even, wisselt van rijbaan en draait de ventilator open. De lucht voelt nog altijd dik en zwaar aan, en mijn gedachten zijn verdomme een chaos wanneer hij opnieuw het woord neemt.

'Ik heb altijd al van haar gehouden. Dat wist ze ook, maar ze hield van hem en hij was mijn beste vriend.' Vance slikt. 'En in de loop der tijd werd het allemaal steeds... inniger. Het was nog niets seksueels, maar we gaven allebei toe aan onze gevoelens.'

'Bespaar me verdomme de ranzige details.' Ik bal mijn vuisten op mijn schoot en probeer mijn mond te houden, zodat hij zijn verhaal kan afmaken.

'Goed. Ja, goed.' Hij staart door de voorruit naar buiten. 'Nou, van het een kwam het ander. Het werd een echte verhouding. Ken had geen flauw idee. Max en Denise hadden wel hun vermoedens, maar ze zeiden er niets over. Ik vroeg je moeder of ze hem wilde verlaten en zei dat hij haar verwaarloosde. Dat is belachelijk, ik weet het, maar ik hield van haar.'

Hij fronst zijn wenkbrauwen. 'Ik was bezig mezelf kapot te maken, en alleen zij kon me redden. Ken was mijn vriend, maar mijn liefde

voor haar verblindde me. Dat is altijd al zo geweest.' Hij ademt hoorbaar uit.

'En?' dring ik na een paar tellen stilte aan.

'Ja... Nou, toen ze me vertelde dat ze zwanger was, dacht ik dat we er samen vandoor zouden gaan en dat ze met mij zou trouwen. Ik beloofde haar dat ik, als ze voor mij zou kiezen, serieus zou worden en er voor haar zou zijn... en voor jou.'

Ik voel dat hij naar me kijkt, maar ik weiger hem aan te kijken.

'Maar je moeder had het gevoel dat ik haar niet genoeg zekerheid kon bieden. Ik kon niet anders doen dan machteloos toezien en op mijn tong bijten toen zij en je... toen zij en Ken aankondigden dat ze een kindje verwachtten en diezelfde week nog zouden gaan trouwen.'

Wát? Ik kijk hem even aan, maar hij staart voor zich uit, duidelijk met zijn gedachten bij het verleden.

'Ik wilde het beste voor haar. Ik wilde haar goede naam niet door het slijk halen en kon Ken, of wie dan ook, dus niet vertellen wat er echt was gebeurd. Ik bleef mezelf maar wijsmaken dat hij wel wist dat het niet zijn kind was. Volgens je moeder had hij haar al maanden niet meer aangeraakt.' Zijn schouders beven lichtjes als er een rilling door hem heen gaat. 'Ik was getuige bij hun bescheiden bruiloft, in mijn nette pak. Ik wist dat hij haar meer kon geven dan ik. Ik was niet eens van plan om te gaan studeren. Het enige wat ik deed, was verlangen naar een getrouwde vrouw en me verliezen in oude romans die zo anders waren dan mijn leven. Ik had geen plannen en geen geld, en dat waren nu juist de dingen die zij nodig had.' Hij slaakt een zucht in een poging de herinnering te verdrijven.

Ik kijk hem aan, verbaasd over de gedachte die in me opkomt en die ik per se lijkt te willen uitspreken. Ik bal mijn vuist en ontspan hem dan weer, in de hoop dat ik daardoor kan kalmeren.

Dan bal ik opnieuw mijn vuist en vraag met een stem die ik zelf niet herken: 'Dus mijn moeder gebruikte je gewoon om aan haar trekken te komen en dumpte je daarna omdat je geen geld had?'

Vance slaakt een diepe zucht. 'Nee. Ze heeft me niet gebruikt.' Hij werpt me een snelle blik toe. 'Ik weet dat het zo lijkt, en het was ook een idiote situatie, maar ze moest aan jou denken, en aan jouw toekomst. Aan mij had ze gewoon helemaal niks, ik was een complete loser. En er was niets wat voor me pleitte.'

'En nu zwem je in het geld,' merk ik bitter op. Hoe kan hij mijn moe-

der nu nog verdedigen? Wat mankeert hem? Maar dan denk ik aan mijn moeder, die twee mannen is kwijtgeraakt van wie er eentje later steenrijk is geworden terwijl zij zich uit de naad moest werken en in een krot woonde.

Vance knikt. 'Ja, maar dat kon ik toen natuurlijk nog niet weten. Ken had de zaken goed voor elkaar, ik niet. Punt uit.'

'Totdat hij zich elke avond klem begon te zuipen.' Mijn woede welt opnieuw op. Ik heb het gevoel dat ik nooit aan deze woede zal kunnen ontsnappen, zo verraden voel ik me. Ik heb verdomme mijn jeugd met een zatlap moeten doorbrengen terwijl Vance van het goede leven proefde.

'Dat heb ik dus ook verkloot,' zegt de man van wie ik zo lang heb gedacht dat ik hem kende, dat ik hem écht kende. 'Na jouw geboorte maakte ik een moeilijke tijd door, maar ik schreef me in aan de universiteit en hield van een afstand van je moeder..'

'Totdat?'

'Totdat je een jaar of vijf was. Je was jarig, we waren allemaal bij elkaar gekomen om dat te vieren. Je kwam de keuken uit gerend en riep om je vader..' Vance' stem breekt en ik bal mijn vuist nog steviger. 'Je hield een boek tegen je aan, en heel even vergat ik dat je het niet tegen mij had.'

Ik sla met mijn vuist op het dashboard. 'Laat me eruit,' beveel ik. Ik kan dit niet langer aanhoren. Wat een klerezooi. Het is te veel om in één keer te bevatten.

Vance negeert mijn uitbarsting en blijft door de woonwijk rijden. 'Die dag ging ik helemaal door het lint. Ik zei tegen je moeder dat ze Ken de waarheid moest vertellen. Ik had er genoeg van om je zo te zien opgroeien, en inmiddels had ik al vastomlijnde plannen om naar Amerika te vertrekken. Ik smeekte haar om met me mee te gaan, en om jou, mijn zoon, ook mee te nemen.'

Mijn zoon.

Mijn maag draait zich om. Ik zou nu gewoon uit de rijdende auto moeten springen. Ik kijk naar de fraaie huizen die we passeren en besluit dat ik duizend keer liever lichamelijke pijn voel dan dit.

'Maar ze zei nee en vertelde dat ze een test had laten doen, en... en dat je helemaal niet van mij was.'

'Wat?' Ik wrijf over mijn slapen. Ik zou met mijn hoofd tegen het dashboard beuken als ik dacht dat dat zou helpen.